

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/91/2023
Identifikačné číslo spisu:	6122248421
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6122248421.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený Remedium Legal, s. r. o., so sídlom Prievozská 2, Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: V. W., nar. U., bytom K., o zaplatenie 3.013,25 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 11Csp/14/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. apríla 2023 sp. zn. 15CoCsp/6/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici z 5. apríla 2023 sp. zn. 15CoCsp/6/2023 z r u š u j e a v e c mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej v texte rozhodnutia aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 16. novembra 2022 č. k. 11Csp/14/2022-78 žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalovanému nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok).

1.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 3.013,25 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 2.850,05 eur od 10. 11. 2021 do zaplatenia, titulom úveru poskytnutého dňa 01. 03. 2018 na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX (ďalej len „zmluva“) právnym predchodcom žalobcu (C.) ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom. Dňa 09. 11. 2021 bola uzatvorená zmluva medzi právnym predchodcom žalobcu ako postupcom, na základe ktorej došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému. Pri posudzovaní dôvodnosti podanej žaloby súd skúmal, či žalobcovi svedčí právo, ktorého sa domáha, tzn. či je aktívne vecne legitimovaný. Zo zmluvy, vrátane jej príloh, mal preukázať, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 3.100 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 62,36 eur, počet splátok 72, so splatnosťou splátok k 20. dňu príslušného mesiaca. Konečná splatnosť poskytnutého úveru bola dojednaná 72 mesiacov od splatnosti prvej anuitnej splátky. Výška RPMN bola stanovená 15,59 %, výška úrokovej sadzby 12,90 %, výška odplaty 15,36 %, výška mesačného poistného 1,18 eur a výška celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť 4.551,92 eur. Z výzvy pred mimoriadnou splatnosťou z 01. 02. 2019 (ďalej len „výzva“) zistil, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného k úhrade pohľadávky, s ktorou bol ku dňu 30. 01. 2019 v omeškaní vo výške 204,53 eur.

Nakoľko žalovaný dlžnú sumu neuhradil, právny predchodca oznámením o vyhlásení splatnosti a výzvy na zaplatenie zo 04. 03. 2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Okresný súd konštatoval, že zosplatnenie je jednostranný právny úkon, ktorého účinky voči druhej strane nastávajú dňom jeho doručenia, resp. oznámenia. Podľa názoru prvoinštančného súdu mohol veriteľ zosplatiť úver v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) len najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, čo v danom prípade bola splátka splatná dňa 20. 02. 2019, pretože právny predchodca žalobcu upozornil žalovaného na možnosť zosplatnenia úveru v zmysle § 53 ods. 9 OZ v súvislosti so splátkami splatnými ku dňu 01. 02. 2019 vo výške 204,53 eur, a teda žalobca nepreukázal, že došlo k zosplatneniu úveru v zákonom stanovenej lehote, t. j. do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, najneskôr do dňa 20. 02. 2019. Okresný súd tak dospel k záveru, že ku dňu postúpenia pohľadávky táto nebola zosplatnená v súlade s § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, a preto právny predchodca žalobcu nemohol postúpiť pohľadávku na žalobcu v zmysle § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZoSÚ“) a vo veci tak nie je daná aktívna vecná legitimácia žalobcu.

1.2. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom z 5. apríla 2023 sp. zn. 15CoCsp/6/2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (druhý výrok).

2.1. V odôvodnení rozsudku uviedol, že z obsahu podaného odvolania je zrejmé, že žalobca namieta nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ súvisiacich s podmienkou platného zosplatnenia spotrebiteľského úveru právnym predchodcom žalobcu, ktorá je následne spojená s nemožnosťou platného postúpenia pohľadávky na žalobcu. Odvolací súd sa síce zhodol s názorom žalobcu, že okresný súd nesprávne právne posúdil podmienky zosplatnenia, avšak v konečnom dôsledku je jeho rozhodnutie vo veci samej napriek tomu vecne správne.

2.2. V prvom rade uviedol, že zosplatnenie by nemohlo byť vyvolané pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 20. 02. 2019, nakoľko s touto splátkou žalovaný nebol v omeškaní viac ako tri mesiace v zmysle § 53 ods. 9 OZ. Ďalšou podmienkou zosplatnenia spotrebiteľského úveru pred konečným termínom jeho splatnosti je preukázateľné doručenie jednostranných právnych úkonov veriteľa (výzvy a oznámenia) do dispozičnej sféry dlžníka (viď rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/162/2020 z 27. 10. 2021, na ktoré poukázal prvoinštančný súd). Akcentoval, že požiadavka preukázania dôjdenia (jednostranného) právneho úkonu (prejavu vôle) veriteľa ako odosielateľa do dispozičnej sféry dlžníka ako adresáta v zmysle § 45 ods. 1 OZ pre jeho platnosť a tým vznik práv alebo povinností, ktoré právne predpisy (v tomto prípade OZ) s takýmto právnym úkonom (prejavom vôle) spájajú, nie je formalistická. Predloženie samotného elektronického podacieho hárku samo osebe ešte nedokazuje, že došlo k dôjdeniu zásielky - výzvy a oznámenia aj do dispozičnej sféry žalovaného na adresu uvedenú v zmluve o úvere, t. j. nepreukazuje, aký bol osud zásielky po jej odovzdaní na pošte. Zdôraznil, že na doručovanie zásielky prostredníctvom poštového doručovateľa nemá odosielateľ vplyv a dosah, ustanovenie § 45 ods. 1 OZ jednoznačne vyžaduje, aby prejav vôle došiel adresátovi - neprítomnej osobe. Nestačí teda v spore preukázať podanie zásielky na pošte, ale aj to, že pošta zabezpečila dôjdenie zásielky do dispozičnej sféry žalovaného ako adresáta, čím mu bola vytvorená objektívna možnosť oboznámiť sa s ňou a s jej obsahom. Za podstatné považoval, že žalobca nepreukázal nielen to, že výzva a oznámenie sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného, ale ani to, čo malo byť predmetom odoslania, keďže v podaciích hárkoch absentuje akákoľvek informácia o zásielke, resp. možnosť jej identifikácie, keďže na podacom hárku sú len informácie o podacom čísle, adresátovi, spôsobe odoslania a cene za službu. Z obsahu podacieho hárku tak nemožno verifikovať, že jej predmetom malo byť práve oznámenie, či výzva. Nie je totiž vylúčené, že medzi poskytovateľom úveru a žalovaným mohli byť uzavreté viaceré zmluvy. Nepreukázanie splnenia podmienky výzvy, ale aj oznámenia do dispozičnej sféry žalovaného tak postačuje na prijatie záveru o neúčinnom zosplatnení úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu. Následne nemohlo tak dôjsť ani k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 39 OZ z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu v zmysle § 17 ods. 1 ZoSÚ, ako aj § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Odvolací súd preto uzavrel, že žalobca nenadobudol aktívnu vecnú legitimáciu v dôsledku neplatnosti zosplatnenia úveru a následnej neplatnosti

postúpenia pohľadávky, na ktorú neplatnosť súd prihliada ex offio, a ktorá otázka súvisí s aktívnou vecnou legitimačiou žalobcu. Nakoľko okresný súd v konečnom dôsledku rozhodol vecne správne, odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok vo veci samej, ktorou žalobu zamietol, v spojení so závislým výrokom o trovách konania ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

2.3. O trovách konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 2 CSP. V odvolaní bol síce plne úspešný žalovaný, avšak z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, a preto mu odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu vrátane rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Dovolateľ v dovolaní namietal, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu mu bolo znemožnené, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň napadnutý rozsudok odvolacieho súdu závisel od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa súdy nižších inštancií odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP).

3.2. Dovolateľ namietal, že rozsudok odvolacieho súdu je zmätočný, nekonzistentný a nepredvídateľný, nakoľko právne závery uvedené v odôvodnení sú v extrémnom rozpore s doslovným znením zákona, odbornej literatúry, ako aj právnymi závermi v rozhodnutiach najvyšších súdnych autorít a iných krajských súdov, čo žiadnym spôsobom neprispieva k princípu právnej istoty. Doplnil, že dôvody, pre ktoré nebol uznaný poštový podací hárok, a z toho vyvođených nosných právnych záverov odvolacím súdom, sa prvostupňový súd nezaoberal a ani na nich nezaložil svoje právne závery. Z uvedených dôvodov žalobca na tieto otázky nemohol ani reagovať v rámci podaného odvolania. Žalobca tak nemal vytvorený procesný priestor pre túto argumentáciu, keďže sa o tomto dôvode zamietnutia žaloby (prostredníctvom potvrdenia zamietavých výrokov prvostupňového rozsudku) dozvedel až po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého odvolacieho rozsudku. Považoval napadnuté rozhodnutie i za prekvapivé.

3.3. Nesprávnosť právneho posúdenia podľa dovolateľa spočívala v otázke, či doručenie do dispozičnej sféry adresáta preukázané podacím hárkom spôsobuje účinky riadneho doručenia, pokiaľ je adresátom spotrebiteľ, pričom poukázal na rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít (uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Sžf/8/2009 zo 6. júla 2010, 5Obdo/2/2017 z 30. januára 2018 a uznesenie ústavného súdu sp. zn. I. US 174/09 z 24. júna 2009 a judikát publikovaný v Zbierke stanovísk NS SR pod R 4/2021). Uviedol, že všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručeníu, je teda to, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť a pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručeníu najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. len čo sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície.

3.4. Dovolateľ nastolil aj otázku časového ohraničenia pre vyhlásenie úveru za predčasne splatný (§ 565 a § 53 ods. 9 OZ), ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP).

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spisania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalobcu podľa § 420 písm. f) CSP je dôvodné.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby

uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7.2. Citované ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

7.3. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo. Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdeným vadám zmätočnosti.

8. V súvislosti s dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP žalobca namietal, že doručovaním oznámenia o postúpení pohľadávky postupom žalovaného (a z toho vyvedených nosných právnych záverov odvolacím súdom, pozn.) sa prvostupňový súd nezaoberal a ani na nich nezaložil svoje nosné právne závery. Z uvedených dôvodov žalobca na tieto otázky nemohol ani reagovať v rámci podaného odvolania. Žalobca tak nemal vytvorený procesný priestor pre túto argumentáciu, keďže sa o tomto dôvode zamietnutia žaloby (prostredníctvom potvrdenia zamietavého výroku prvostupňového rozsudku) dozvedel až po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého odvolacieho rozsudku.

9. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

9.1. O tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia tej okolnosti, že proti týmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, nemá strana konania možnosť vyjadrovať sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy.

9.2. Vyššie citované ustanovenie je odrazom princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, ktorý tvorí súčasť princípu právnej istoty a práva na spravodlivý proces. Jeho účelom je zabrániť vydávaniu tzv. prekvapivých rozhodnutí odvolacími súdmi, t. j. „prekvapeniu“ účastníkov konania v prípade možného iného právneho posúdenia veci odvolacím súdom bez toho, aby im bolo umožnené vyjadriť sa k použitiu iného ustanovenia všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie vecí rozhodujúce (I. ÚS 736/2016). Predvídateľnosť súdnych rozhodnutí sa prejavuje v tom, že odvolací súd v prípade meritórneho rozhodnutia o odvolaní ešte pred vyhlásením rozhodnutia oboznámi sporové strany s o svojím v konaní ešte nevysloveným právnym názorom, ktorý je odlišný od právneho názoru uvedeného v rozhodnutí súdu prvej inštancie, a vytvorí stranám priestor, aby mohli k tomuto právnemu názoru zaujať stanovisko.

10. Dovolací súd z obsahu prvoinštančného a odvolacieho rozsudku (body 15. odôvodnenia prvoinštančného rozsudku a 18. odôvodnenia odvolacieho rozsudku) zistil, že oba nižšie súdy za kruciálne považovali diametrálne odlišné dôvody. Prvoinštančný súd dôvodil, že „žalobca tak v danom prípade nepreukázal, že zosplatnil úver v zákonom stanovenej lehote (§ 565 OZ), teda do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky, najneskôr do dňa 20. 02. 2019. Právo vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru je časovo obmedzené do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky preto, aby veriteľ nemohol využiť toto právo inokedy (§ 565 OZ).“ a odvolací súd „nepreukázanie splnenia podmienky doručenia výzvy, ale aj oznámenia do dispozičnej sféry žalovaného tak postačuje na prijatie záveru o neúčinnom zosplatnení úveru zo strany právneho predchodcu žalobcu, a preto následne nemohlo tak dôjsť ani k platnému

postúpeniu pohľadávky v zmysle § 39 OZ z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu v zmysle § 17 ods. 2 ZoSÚ.“ Preto treba dať za pravdu dovolateľovi, že k odvolacím súdom vysloveným nosným dôvodom nemal vytvorený procesný priestor pre argumentáciu, keďže sa o týchto dozvedel až z odôvodnenia napadnutého odvolacieho rozsudku, a to aj vzhľadom k tomu, že odvolací súd vo veci konal a rozhodol bez nariadenia pojednávania a bez splnenia si manudukčnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 382 CSP.

11. Naviac, ako uviedol krajský súd v bode 12. „odvolací súd sa síce zhoduje s názorom žalobcu, že okresný súd nesprávne právne posúdil podmienky zosplatnenia, avšak v konečnom dôsledku je jeho rozhodnutie vo veci samej napriek tomu vecne správne. V danom smere odvolací súd uvádza, že ani žalobcom prezentovaný právny názor zákonných podmienok zosplatnenia úveru nie je správny.“ Odvolací súd však nijakým spôsobom strany konania na odlišné právne posúdenie neupozornil, i keď mu to tak stanovuje § 382 CSP i konštantná judikatúra najvyšších súdnych autorít.

12. Najvyšší súd uzatvára, že odvolací súd bez doručenia výzvy stranám sporu, teda bez splnenia osobitného druhu tzv. manudukčnej povinnosti založil svoje rozhodnutie o nedostatku vecnej legitímácie žalobcu na iných, nových právnych dôvodoch než súd prvej inštancie a takýmto nesprávnym postupom došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a znemožneniu práva procesnej strany, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Žalobca tak opodstatnene namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a opodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP.

13. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd v zmysle § 449 a § 450 CSP zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

14. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

15. Nakoľko dovolací súd uznal prípustnosť a dôvodnosť dovolacej námietky vyplývajúcej z § 420 písm. f) CSP, tak sa ďalej nezaoberal prípustnosťou a dôvodnosťou ostatných námietok žalobcu, týkajúcich sa nesprávneho právneho posúdenia veci (body 3.2. a 3.3.). Napriek uvedenému sa javí byť vhodné, aby odvolací súd v rámci jeho nového rozhodnutia primerane reagoval (aj) na tieto žalobcom v dovolaní nastolené právne pripomienky (pokiaľ budú príčinné k nosným právnym dôvodom, pozn.), a to v záujme presvedčivosti a jednoznačnosti svojho rozhodnutia. V tomto môže byť nápomocný napr. rozsudok najvyššieho súdu z 15. augusta 2024 sp. zn. 5Cdo/133/2023.

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.